

Boda Edit

TALÁN A HALHATATLANSÁGRA
GONDOLOK

– *Experimentum Crucis. Létkísértés* –

1. rész

I.

Megkérdeztem a macskát, mi az ő
személyes szerepe az univerzumban.
Az aszálytól porvályúvá vált ösvény,
az elszáradt füvektől virító rét egyedül az övé.
Kitől kérdeznék, ha nem volna itt?
Így beszélgetek Cili Őrmesterrel,
a barátommal, ezzel az áldott lélekkel,
akinek azt mondom: Te vagy a legszebb
virág a kertben! – Hiszen bele is feküdt
a magaságyás közepébe.

II.

Bogozott fűzfaágas hintából születtem,
a földre hajló diófaág kopogó terméséből.
Vadeprek szegélyezte árokban laktam,
egymásra rétegzett ágakkal borított
kunyhóban aludtam, beesett az eső.
Átázva szaladtam: suhogott a vessző,
ütötte lábszáram, hátamat.
Elbújtam a csalán közé, és sírtam.
Kinyitottam tenyerem: néztem, hogyan
küzd ki magát gubójából a selyemhernyó.
Elapadt a könnyem.

III.

Csendes, szomorú reggelre ébredek,
akkora szárnyam nőtt, hogy
árnyékában fázom. Tájékozódni
se tudok, nem tudom, mikor van a nap,
mikor meg a hold – mögöttem.
Kint alszom a réteken, elbujdostam.
Az ágyamban sem férek.

IV.

Nem hagytál magamra, anyám,
vesszővel állsz kezekben.
Fűzfa a legjobb: hajlik és színes.
Előled iszkoló állat. Ha lehettem volna.
Árva isten árva teremtménye,
hiába állok már a telihold elébe.
Üvölni sem tudok.
Ki voltál te? És én ki vagyok?

V.

Egy tehén szemén át néztél rám.
Szőrével tapadtál hozzám.
Levakarhatatlanul kapaszkodtam
az állat meleg nyakába.
Sírodra satnya almafa koronája borult,
magammal vihettem oda a tehénszagot.
Ki életre hívtál, segíts meg: élnem.
Nővérem, egyek vagyunk az állandó lázban.
Tehénirha. Hegyek csúcsán a hó.

VI.

1997-ben a segesvári állomáson. Hideg. Éjszaka.
Foszladozó tér, vonatsínekre csavarodott idő.

Egy csendes őrült áll mellém, és megkérdezi:
„La ce te gândești? La nemurire?”
Ilyenkor, ha az ember nem is arra gondol,
többé nem tud másra gondolni.
Mint a halálraitélt: csak az életre.

VII.

(...)

VIII.

Ez a világ egyetlen ponton érintkezik a külvilággal.
Künn szentivánéji mulatság folyik.
Egy belső ajtó is van: oda csengő üzen.
A konyha kék szemgolyója illatozik.
Emlékek jönnek. A pupilla örvényében
nyugtalan álomba zuhanunk.
Megkerülhetetlen hátország: a konyha,
ahol kés és alma. Almák meg kések
a teremtés akoljában.

IX.

Álmod látunk tehát. Énók hajóján is szállunk.
A sorsfordító események mintha
már régen megtörténtek volna.
Alagsori villódzó fények.
Dobd az almát tűzbe Szentivánéjen,
meglásd, halottaid is megízlelhetik,
talán még a halálból is kigyógyulhatsz velük.
Miszlikbe vágta már a placentában,
ezt ragassza össze nekem, Apollón.
A tudás almájának magvában azt írja,
hogy szeretet hiányában meg kell halnunk.
Hegyek gyomrából szabaduló ártó szellemek
ellen hol az orvosság?

X.

Társadalmi rácsozathoz verődő kések.
Remegő rabszolgakorbács.
Lefejezett madár alszik az ágyban.
Egy pillanatra megáll a levegőben a sors.

XI.

Itt mindenki elfelejtett szeretni?
Nemhogy csupán rosszat tenni kényszerülnek,
de úgy lehet, a jót nem is ismerik.

XII.

A puha szájú szarvas szájából elvettem
az utolsó falatot, szétosztom,
ha kell, ha nem. Csöndes vizeknél.
Száras gallyak ismeretlen recsegése.
Idegen csizmában járva tovább élni.

Akt